30 Octubre 1902 Any I N.º 44

¡CU-CUT!

Barcelona Escudellers, 54

EL NIÑO

DANIEL DEL MAM Y PELLEJO

¡HA BAJADO Á LA BODEGA!

á la temprana edad de 60 vendimias, habiendo recibido los auxilios espirituosos y la inhalación alcohólica

(En Paz la Duerma)

Sus desesperados hermanos políticos, *primos*, deudas, (remotas, recientes é insolventes); la sin razón social *La Perdida*, sociedad hermafrodita, y la *Log* .·. *El Trago* .·. suplican á sus adeptos y admiradores le tengan presente en sus libaciones y se sirvan asistir á la casa *dormitoria* (Rambla del Centro, 26, entresuelo, balcón de la izquierda), para acompañar el calabre á la Catedral (Lleona, 14, tda.) y de allí al cañet del Norte.

No se invita particularmente **Se suplica la blasfemia**

El duelo se despide en el fielato de San Andrés

El Pontifice Máximo de los Kurdas se ha dignado conceder 100 litros de ginebra marca *La Campana* por cada pitima ó chirigota indecente y de mala sombra que se aplique en sufragio del alma de cántaro del malogrado durmiente.

Podrém escaparnos d'una colerina al istiu y d'un dengue al hivern, peró ja 'ls dich jo que son pocas las personas que s'escapan de la febre tenoriesca que infaliblement cada any en arribant aquesta temporada 's manifesta ab carácters francament epidémichs. Qui més qui menos, tothom acaba per rendir tribut a la malaltía sense que res hi valgui pera contrarrestar la seva influencia.

Fins a l'actualitat els experiments científichs no han comprobat que hi hagi medi pera donar als ciutadans inmunitat complerta contra'l virus tenoriesch que ataca indistintament a totas las edats, sexes y condicions socials. Y ja no parlém dels predisposats, donchs per aquestos, el contagi, obrant per sugestió, es mortal de necessitat.

Portin al teatre a veure'l *Tenorio* a una *pobra garza* més o menos *enjaulada* que *apenas* compti *diez y siete primaveras* y ja poden dir que ha begut *filtro envenenado*. Si te promés y a casa seva li fan oposició vigilin perque'l sentirse *doña Inés* es el primer síntoma ab que la terrible malaltía acusa la seva presencia en totas las noyas d'aquesta edat, siguin fillas de *comendadors* o de suplents de sereno. Alerta també ab las criadas de servey donchs si axis mateix s'han contagiat, la que no contrau una *Brígida* aguda arreplega una *Lucía* de pronóstich reservat.

En els individuus del sexe mascle la epidemia's presenta ab carácters més desesperadors encara; aixís es que recomano al pares de familia que aquets días exerceixin una escrupulosa fiscalisació dels passos que donguin els seus fills, joves de la primera volada, donchs si's fican en algún foco d'infecció (vulgo teatre) ja poden tenir per cert que no quedará un sol *papá* que no's vegi condemnat a fer el *don Diego* si us plau per forsa, mal se digui Quim.

Si reptan al noy perque retiri tart, tot lo que li diguin serán *pláticas de familia de las que nunca hizo caso;* si l'amenassan ab no regalarli la bicicleta que li tenen promesa pel dia del seu Sant, no deixará de pensar interiorment: *largo el plazo me fiais*, perque aquest dimoni de *Tenorio* te solucións pera tots els cassos que puguin presentarse en la vida doméstica.

Y menos mal encara quan els síntomas s'estancan als del primer acte; si'l cas s'arriba a presentarse en la forma de *delirium tremens* de la segona part de l'obra y als seus xicots els hi agafa per buscar bronquina als morts, ja poden despenjar a correcuita de las parets de la sala els retratos dels avis, perque insultará las sevas fesomías tractantlas de *semblantes esquivos*, de *vanas sombras* y 'ls fará objecte d'altras faltas de respecte per l'istil.

Igual recomanació faig respecte als *barros* y guixos que tinguin en columnas y pedestals, siguin den Blay o de l'Arnau, perque aquets *tenorios* incipients no respectan eminencias artísticas, com l'auténtich no va respectar a n'aquella mena de Benlliure que va modelar, *tan bella y tan parecida*, la *efigie* de la filla de *don Gonzalo*. Amaguin las obras esculptóricas que tinguin a casa, perque contra d'ellas s'hi esbravan preferentment els *casos* de febre *tenoriesca*. Quan al *malalt* comensa a ficárseli al cap que *sus bustos oscilan* y que *su vago contorno medra*, ja poden amanir la *cola* perque tinguin per segur de que la cosa acabará en trencadissa.

Ab tot, per regla general, la infecció sol presentarse en la forma indicada en el darrer acte de la primera part, lo que sí deixa en relativa tranquilitat als *don Diegos*, alarma de debó als *don Gonzalos*.

Las manifestacións *amatorias* de la malaltía, son las més característicos del procés morbós per quina rahó la frase *fer el Tenorio* ha quedat d'exclusiva aplicació als galantejadors de ofici.

Aquella declaració de *don Juan* es ja fórmula consagrada de totas las declaracións, excepte de las judicials y de las de ferrocarrils. Alló de *paloma mía*, *gacela mía* y alló altre del *dulcísimo acento con que trina el ruiseñor* y demés *bestiesas* per l'istil son tan corrents entre'ls enamorats com entre'ls de la *Perdida* falsificar la geografía, la historia y el sentit comú.

Com a vía de precaució els recomano que durant aquets días surtin de casa lo menos possible, donchs més val estar exposats a que se'ls fiqui a dintre algún *comendador que llegue con gente armada* que no a trobar a n'algún afectat de la passa, que es de lo més insoportable que puguí haverhi. Per ells el "Petit Pelayo" es la *Hostería del Laurel*, en cada cambrer hi veuen un *Butarelli*, motejan de *hidalgo* a tothom encara que sigui fill de la Fransa Xica, no hi poden encaixar que no surtin ab alló de *suelta*, *suéltame esta mano*... y gracias que per fí de festa no'ls fassin fer de *Mejía* encara que no tinguin necessitat de venjar a cap *doña Ana* compromesa.

En fí, *el tiempo no malgastemos*... Ay, dispensin! sense voler jo mateix anava a caure en el pecat que estich censurant. Perdóninmho encara que no més sigui per alló de que

un punto de contrición
da á un alma la salvación.

***

A posta he escrit *largo y tendido* sobre'l *Tenorio* pera parlar lo menos possible de morts y fins me'n estaría, perque es cosa que'm fa tristesa, si no fos pera justificar el fris macábrich que ha fet un ninotaire de la casa pera capsar la secció aquesta setmana.

Parlém, donchs, de morts ja que n'es temporada y consti pera tranquilitat de las nostras conciencias que'ls morts que aquí, com en lo demés del número desenterrarém, no tenen res ni mica que veure ab els que dormen el somni etern quina memoria respectable per semblant motiu, mereix la veneració de totas las personas honradas, y dit s'está ab aquesta afirmació que quedan excluits d'entre las mateixas, aquells que han esventat las cendras den Rius y Taulet, del Dr. Morgades, del Dr. Robert y de tants altres inolvidables patricis als quí deu Catalunya etern agrahiment per lo molt que en profit d'ella treballaren.

Els *nostres morts*, els que ha de carregar Catalunya mal que li pesin, son d'altra mena de manera, son morts, perfectament profanables, per quina rahó ¡Cu-cut! no te ni mitg escrúpul al exhumarlos com ho fa en el present número.

Molts d'aquets morts fins presentan la particularitat de que son massa vius; n'hi han d'altres que's fan el mort peró que respiran per sota'l nas y fins de morts

y ben morts als que no deixondirán ni las trompetas del Judici perque de judici may n'han tingut ni'n tindrán. Comprenem en aquets tres grupos, respectivament, als morts aprofitats que han anat al Municipi a ferse els seus, als morts hipócritas que's fan l'abnegat y el redemptor y cobran a tant per discurs, y als morts mortals de necessitat que tenen las sevas sepulturas a la plassa Real y al carrer Nou de la Rambla. Precisament aquets morts son els qui esperavan la mort del catalanisme, peró com que es una veritat com una casa alló de "qui la mort d'un altre espera la seva veu primera", ara resulta que aquell a qui volían matar es qui'ls ha enterrat.

Altres morts més atrevits fins s'han arriscat a dir que l'havían mort al catalanisme a cops de sabre y de garrots de banya, peró a n'aquets tals se'ls hi pot dir alló de la comedia:

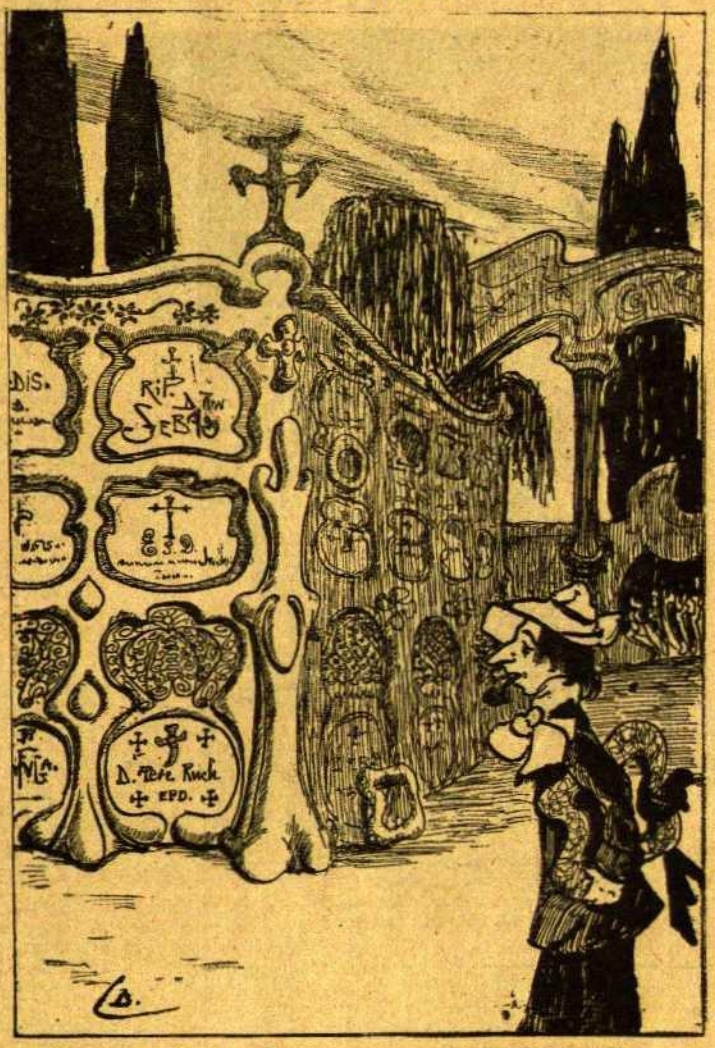
"Los muertos que vos matais gozan de buena salud."

Prou n'han fet de cosas per matarnos, peró com que som *cuatro gatos*, a set vidas per barba representém la friolera de vintivuit vidas, lo que equival a dir que se 'ls gira feyna y que no's pot matar tot lo que es gras y que per més que's fassi sempre resultará que entre morts y ferits... una sabata plena.

Y permétinme que aquí posi l'obligat R. I. P. perque no més que de registrar tanta mortandat, e's asseguro que estich més mort que viu.

LLEIXIU.

TEMPS A VENIR

Si prospera el modernisme
com ara va prosperant,
prou veurém els cementiris
totalment modernisats.

TOT ES SEGÓNS EL COLOR...

—Manel, qué tens?
—Estich trist.
—Estás trist?
—Y molt!
—¿Qué't passa?
T'has disgustat ab algú?
Cóntam. Ja sabs que m'agrada
servî ab tot als meus amichs
y tú ets un d'ells.
—Moltas gracias
—Si et fa falta algún quartet
per acabar la mesada,
ja pots contar que es tot teu
lo que porto a la butxaca.
—No'm fa falta cap diner.
—Donchs parla que estich ab ansia.
—No'm passa res, prô estich trist.
—Aixó ho contas a n'en Sarrias.
No t'ocurreix res de nou,
no t'ha passat cap desgracia,
tens diners, segóns tú dius,
y em vens ab aquesta cara?
—¿Que potser tinch mal color?
—Un color d'aquells que espanta.
—¿Color de fel sobreixit?
—¡Cá! pitjor. De prunas agras,
per l'istil dels que en Nonell
gasta per pintar gitanas.
No siguis tonto, Manel,
y explicat d'una vegada.
—Donsas mira; t'ho diré
tan sols en una paraula...
¿No sabs a quin dia estém?
—Tinch el calendari a casa,
prô fa temps que no he cobrat
y es un dato que no falla,
ara de segur que som
del trenta nou al quaranta.

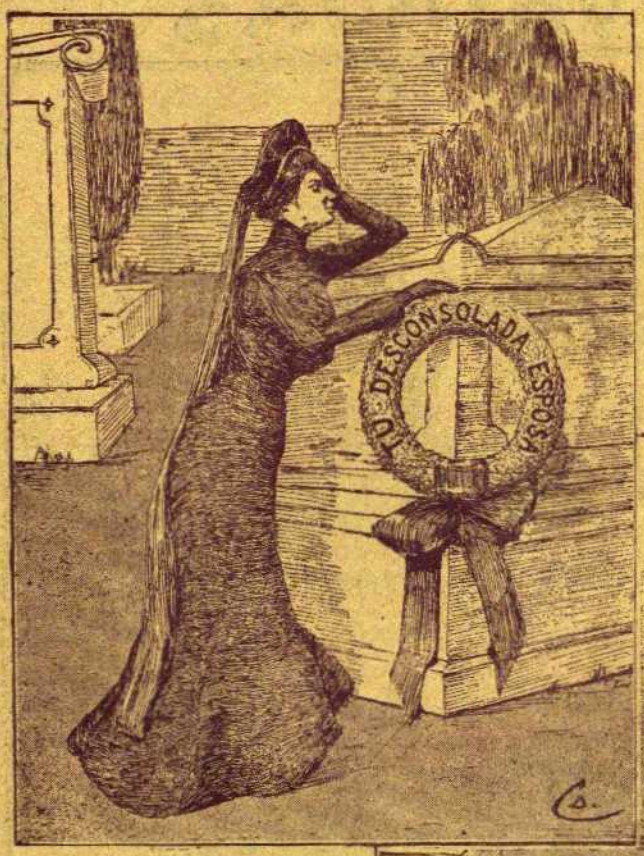
CALAVERADA

— Adeu, salada, pitera.
Y quin cosset tan butó!
—Vagi, vagi... *calavera.*
Vosté ve ab mala intenció.

—No es aixó.
—¿Qué no es aixó?
Donchs noy no sé de que'm parlas.
—Que som al dia dels Morts.
—Valgam santa Bonifacia.
¿Y aixó es el motiu?
—Aixó;
aquesta sola es la causa.
Ja ho veus, no puch ferhi més.
Estich trist per la diada.
Quan contemplo els aparadors
endolats ab llum opaca,
que llensa un colò indecís
sobre las flors delicadas
que en coronas y en pomells
ha arreglat la humana trassa:
Quan ho miro tot cobert
d'espessas y negras glassas,
em crech veure la ciutat
que's posa tota endolada
per rendí un tribut als sers
que han finat durant l'anyada.
Veig esposas sense espós,
contemplo fills sense pare,
sento gemechs que sortits
de lo més fondo de l'ánima,
s'enlairan fins dalt del Cel
com una pregaria santa.
Miro la gent caminant
cap a la terra sagrada
ahont tothom hi troba lloch,
ahont las portas may es tancan,
ahont no es nega a ningú may
l'almoina d'una pregaria,
y al contemplar tot aixó
veig las agenas desgracias,
m'amarga a mí el sofriment
que als meus consemblants amarga,
em conmou el seu dolor
y els seus gemechs m'aclaparan.
¿Y es extrany que estigui trist?
Responme; contéstam; parla.
¿Que'm dirás?
—Lo que es ben cert
Que molt prompte t'*aclaparas.*
Si no sabs filosofar
d'una manera sensata,
ja estás llest, amich Manel,
tindrás horas molt amargas.
Tú del dia dels difunts
en veus la part funeraria,
las viudas, els orfanets,
las miserias y las llágrimas.
En cambi un altre mortal
hi cerca una part prosaica,
y hi troba una festa més
ab panellets y castanyas.
Aquestas mateixas flors
que tanta tristesa et causan
han dat feina a molta gent,
han portat pá a moltas casas,
que si no fos pels difunts
no farian l'olla grassa.
Demá mateix las veurás
fent d'adorno d'una taula
y lo que avuy es motiu
de condol per la teva ánima,
¿qui sab si dintre un moment
t'incitará a la rialla?
Creume; creume, amich Manel
tot aixó no té importancia,
no es res més que ostentació...
y ostentació molt humana.
Fes la prova tú mateix.
Ves a qualsevulga casa
ahont has vist aquellas flors
en mitg d'una llum opaca
y allí et vendrán un recort
para tu esposa adorada,
igual que a cal Mallorquí
et venen las ensaimadas.
Festhi posar la inscripció;
cada lletra platejada
et costará dos ralets,
el preu que tothom las paga.
Si el valor dels quatre mots
trobavas que puja massa,
no et queda més que un recurs,
treure l'última parsula
negant aixó a ta muller
el consol de sé adorada.
En cambi no faltará
algún viudo papanatas
que darrera una inscripció
de las que a tú t'*aclaparan*
hi afegiría ab molt gust
"*que aixi hagués mort vint anys antes.*"
¿Y dius que al mirarte aixó
veus las agenas desgracias
y t'amarga el sufriment
que als teus consemblants amarga?
Mira que aixó de sufrir
es segons per ahont ho agafas.
Mira noy que aixó dels plors
moltas voltas es camama
y no es el que plora més
qui fá més gasto de llágrimas,
perque el plor que's queda dins
es el més digne de llástima.
Prò noy que tart se'ns ha fet,
—¿Quina hora es?
—Escolta y calla
. . . . . .
—Son las dotze de la nit.
Oh, quina hora més extranya!
Tot es negre y misteriós

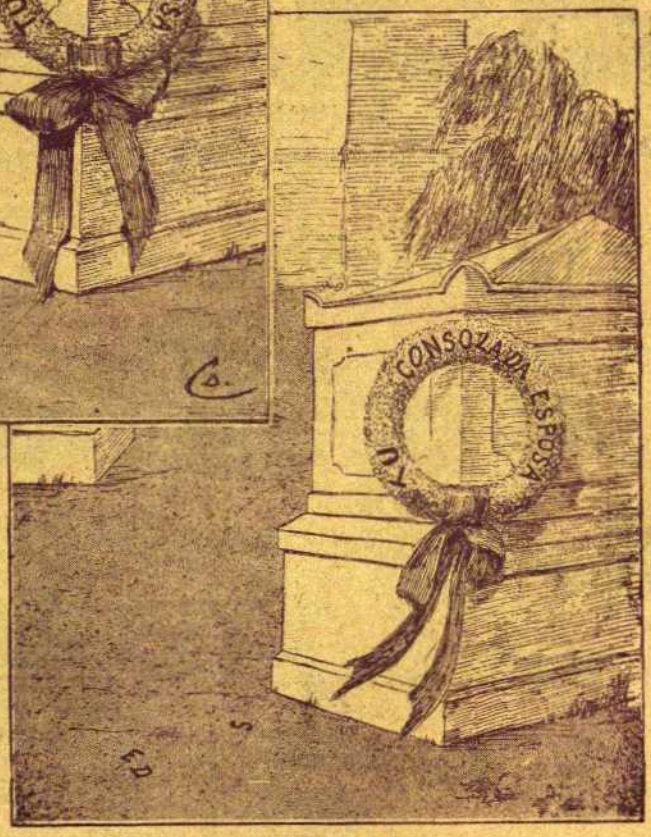
IRONIAS

tot es silenci que espanta!
—Qué has dit ara desgraciat?
Noy tú no sabs lo que't parlas.
Si las dotze de la nit
fa temps que es án esborradas.
—D nsas ¿quina hora ha tocat?
—¿Quina hora? las vinticuatre.
L'hora d'anansen tots dos
a fer ressopó a l'Alhambra.
¿Que hi dius?
—Qué me en vaig ab tu...
no més per no desairarte.
—Vaja, ja t'entench, Manel;
vols dir "*qui convida paga*".
Es coneix que'l sentiment
no t'ha atacat a la gana.

K. O K

DEL VENT

dos quadros

Elegía en

Carta oberta

Senyor don Joan Tenorio

Molt senyor meu y apreciable neula: Per més que la franquesa ab que m'encaro ab vosté, ab l'intenció de cantarnhi quatre de frescas, pugui costarme un desafío ab l'obligat cambi d'un pareil de mistos den Garibaldi *sin resultado*, es tant el fástich que vosté m'ha fet sempre, que passo per tot mentres pugui treurem del pap un pes que hi porto d'ensá que vaig conéixer, fa ja un remat d'anys, el primer ximple.

No sé si vosté va ser el segón, el tercer o el que va fer mil, peró cregui que desseguida el vaig considerar com el tipo més acabat de la séri; el *non plus ultra*, com llavoras deyam, o el *super beneyt*, con dirém aviat.

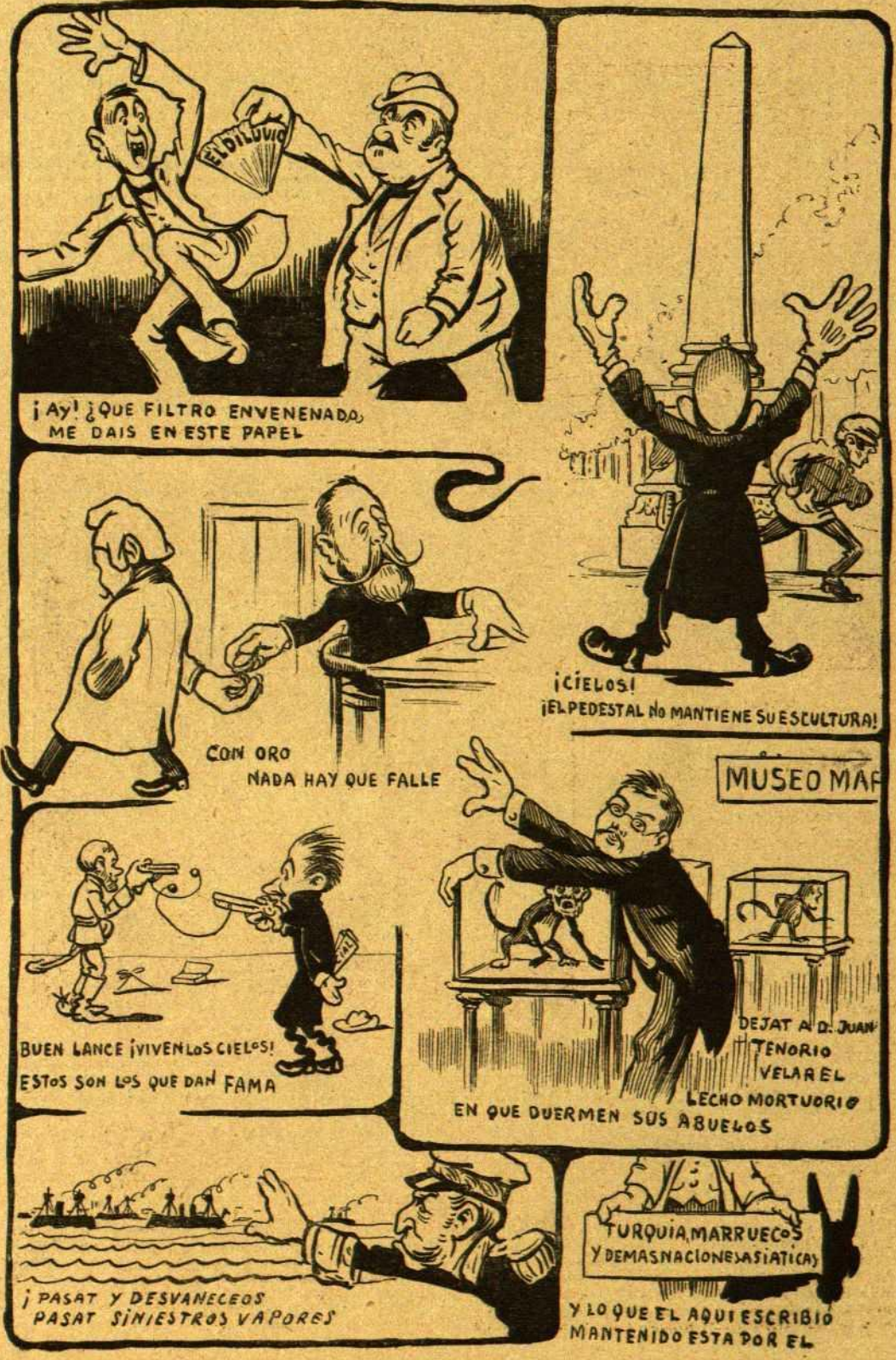
Ja'm faig cárrech de que semblant apreciació el rependrá una pila, peró fill meu, no sé qué dirli. Fora el primer cas en que un imbécil s'hauría vist l'ull de poll del cervell. Ademés vosté te un altre defecte encara més gros y es que, pensantse, com molts d'altres, ser un *hidalgo*, es un perfecte *canalla*. Un *perdido* del siglo XVI, com si diguessim.

El primer mes re seu, en Tirso de Molina, prou va procurar formarli un carácter bon xich sencer, dintre l'aixalabrament que li bullía dintre. Mes las malas companyías no trigaren en tirarho tot a perdre. En Molière per un cantó y en Zamora y en Dumas per un altre, el varen deixar com nou. Després vingué en Zorrilla... y tururut

Aquet darrer, sobre tot, va lluhirshi. D'aquell noy lleuger que feya l'os, ab éxit, a quantas donas se li posavan a tret, plantántlashi cada mentida que feya una má d'ample; que, ple d'un amor propi exagerat, encara que gens busca-rahons, era capás de barallarse fins ab els morts, per mica que aquestos li faltessin al respecte; y molt disposat a foradar el cuiro a quants li trenquessin las oracións, peró sempre sencer, llógich y simpátich, el popular Zorrilla va convertirlo en un pinxo infecte, brétol, poca-solta y, lo que es pitjor, *cursi*.

***

TENORIADAS

EL DILUVIO
¡Ay! ¿QUE FILTRO ENVENENADO ME DAIS EN ESTE PAPEL
¡CIELOS! ¡EL PEDESTAL NO MANTIENE SU ESCULTURA!
CON ORO NADA HAY QUE FALLE
MUSEO MAD
BUEN LANCE ¡VIVEN LOS CIELOS! ESTOS SON LOS QUE DAN FAMA
DEJAT A D. JUAN TENORIO VELAR EL LECHO MORTUORIO EN QUE DUERMEN SUS ABUELOS
¡PASAT Y DESVANECEOS PASAT SINIESTROS VAPORES
TURQUIA, MARRUECOS Y DEMAS NACIONES ASIATICAS
Y LO QUE EL AQUI ESCRIBIO MANTENIDO ESTA POR EL

He dit cursi y *pardiez* que no retiro la paraula. Aquell *record* de la bestiesa batut entre vosté y Mejía no'm fará quedar malament. Miri que alló d'aquell cartell encastat per las cantonadas de Roma que deya:

Aquí está don Juan Tenorio
para quien quiera algo de él,

devía ter rumiar molt als habitants de la Ciutat Eterna. ¡Quina pressa a desar quitxalla y *romanas caprichosas* hi hauría a cada casa!

Y aquell altre de Nápols:

Aquí está don Juan Tenorio
y no hay hombre para él.
Desde la princesa altiva
á la que pesca en ruín barca,
no hay hembra á quien no suscriba...

¡Y en volen de suscripcións! Ja estich veyent a las donas fent cúa a cal memorialista y demanant:—¿Quí es l'última?

Cal confessar no obstant que en el ram de cartells anunciadors en Mejía li fa la pols; per més que trobo que alló de

puse un cartel en París
diciendo: *Aquí hay un don Luis*
que vale lo menos dos.

resulta massa modest. Jo al seu lloch, posat a ferho, hauría vessat la fatuitat pel broch gros, dient ben serio.

Aquí hay un don Luis
que vale lo menos... sis.

Y, ja un cop enjegats, qualsevol els detura a vostés dos en aqueix caballaresch *record* en quin va quedar

la razón: atropellada,
la virtud: escarnecida,
y la justicia: burlada,
y las mujeres: vendidas.

Com era d'esperar, el resultat d'aquella cassera, que durá un any, fou expléndit. Un cop acabada y al ser al *recuento* de las pessas, trobaren que entre tots dos s'havían penjat al sarró la friolera de 55 homes y 128 donas. Si haguessin pres la precaució de conservarlas en *latas*, tenían teca per tota la vida.

***

Crech que també li he dit brétol, y si no li retiro aquet calificatiu, consti que es per mandra de buscarnhi un altre de pitjor.

Passo per alt aquella pensada de ter agafar a n'en Mejía per la senzilla rahó de que aquet va tenir la mateixa, respecte a vosté. Peró alló de que per afanarli la xicota y tréuressel d'entremitg s'hagi tingut de valdre de quatre quinzenaris que, sortintli trascantó, mentres vosté l'entretenía, y després de taparli la boca y lligarlo ben estret, l'hagin tingut tota una nit tancat dintre un celler, ve a ser una tupinada més digne d'un Samaranch o d'un Quimet Xerraire que d'un *hidalgo ingenioso*.

Y quan l'infelís Lluiset, plé encara de trenyinas, ve tot desesperat a demanarli comptes de semblant cotxinada ¡ab quina barra vosté li surt ab lo de

Y por mostraros mejor
mi generosa hidalguía
decid si aun puedo, Mejía,
satisfacer vuestro honor.
Leal la apuesta os gané!...

y planyéntseli l'altre de que això fou jugar ab daus carregats ¡ab quina serenitat vosté li respón:

Ardides del juego son!

Vaya, buenas.

***

Respecte a lo que vosté'ns conta de que es tan valent, permétim que ho posi en dubte. No sé de quina manera va matar a n'aquells 32 infelissos de la llisteta *de marras*... ¡Potser ab pansas enmatzinadas!... Dich això perque d'ensá d'aquella baralla ab el Comendador, al qui vosté deixá sech d'un tret de pistola sense donarli temps de defensarse, penso que mereix més el calificatiu d'assessí que'l de valent.

Y es que no sé perque'm sembla que la valentía de vosté es del género de la dels conills, quins no'n coneixen d'altra que la de córrer devant dels gossos. O sino, a veure: Quan, alarmada pel soroll del tret, puja la guardia que acompanyava al Comendador, ¿qué fá vosté? Donchs llensarse pel balcó al Guadalquivir fugint ab una barca, sense dirli ni passihobé tingui a donya Inés, deixantli tan sols, en paga y senyal de son inmens amor, el cadavre de son pare encara calent. Y quan:

Después de tantos años
cuyos recuerdos espantan

y en plé accés de fanfarronería aguda, convida a sopar a la estatua del assessinat y li posa plat a taula y li aboca vi a la copa, ab la convicció de que aquella no vindrá, al sentir que trucan, en comptes d'anar a obrir com li tocava fer, després de tants bolados, tot se li torna posar baldas a las portas.

D'això aquí en diém *coba* y a Sevilla *jindama*.

Potser també's degui a semblant estat d'ánim el que vosté, més *embrutadeista* que'ls de la *Campana*, sigui a ratos perduts més clerical que'ls de ¡Cu-cut!

¡Canallejas pur!

***

Vosté potser es creurá ser també un gran poeta, mes dech dirli que, com a fabricant de ratllas curtas, es de lo més bunyol que trepitja las taulas.

Aquell bé de Deu d'*ovillejos* ab *ripio obligatorio* no tenen preu

LAS APARIENCIAS ENGANYAN

—Endevini que porto aquí.
—Una corona per la pobre Mónica?
—No senyor. Un tortell del forn de Sant Jaume

Lucía. ¿Sin apellido notorio?
D Juan. Tenorio.
Lucía. ¡Animas del purgatorio!
com podía haver dit: ¡Animas de canti!

Y qué me'n diu d'aquellas onze décimas creuadas entre vosté y la estatua de donya Inés en las quinas la paraula *afán* s'atipa de consonar ab *don Juan?* Exemple:

y pues la mala ventura
te asesinó de don Juan
contempla con cuanto *afán*
vendrá hoy á tu sepultura.

Altre:

mira cual será su *afán*
al dar con tu sepultura.

Altre:

... adoró con tanto *afán*
prepara *un lado* á don Juan
en tu misma sepultura.

Y aixís fins a vuit vegadas.

Peró lo que'm fa rumiar més es aquella ensofrada amorosa que comensa ab aquestos coneguts versos:

¡Ah! ¿No es cierto, ángel de amor,
que en esta apartada orilla
más pura la luna brilla
y se respira mejor?

¡Y se respira mejor!... Creguim, aixó de pensar tant ab la manera de respirar, més que *corrido* fa asmátich o home que pateix d'ofech.

Y ara, si no fos molestarlo, desitjaría que m'expliqués lo que vol dir aixó altre:

Y esas dos líquidas perlas
que se desprenden tranquilas
de tus radiantes pupilas
convidándome á beberlas,
evaporarse á no verlas
de sí mismas al calor...
¡Vaja, *alante*, *ruiseñor!*

***

Penso haver demostrat de sobras lo que'm proposa va, o siga: Que vosté d'*hidalgo* no'n te res, y sí molt de brétol, cobart, poca solta, *cursi*, mal poeta, y fins d'ase, com ho demostra el que, sent encara viu, per més que molt atropellat, el Comendador li donés entenent de qué l'enterro que passava era el de vosté:

D. Juan. ¡Muerto yo!
Estatua. El capitán te mató
á la puerta de tu casa.

¡Y vosté que's pensava haverlo mort a n'ell! Vaja, que fins els morts se'l rifan.

***

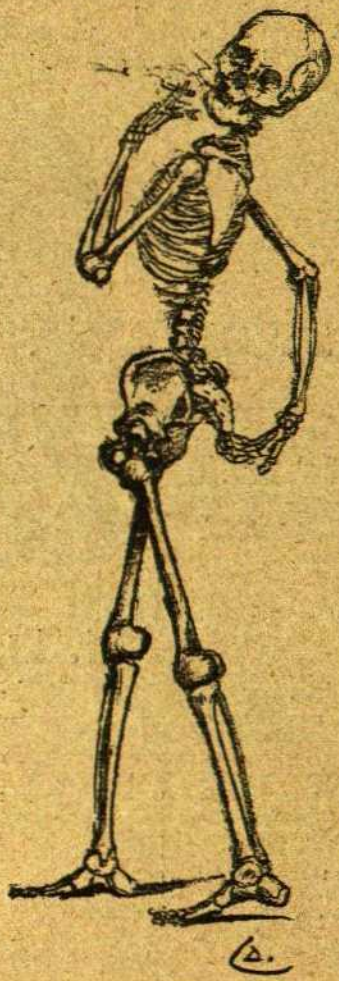
Y ara potser vosté'm dirá:—Si tan neula soch ¿per que'l públich permet que cada any li endossi las mateixas suposadas bestiesas, omplintme en paga las orellas d'aplaudiments, en comptes d'omplirme l'escenari de tomátechs? ¡Alguna cosa dech portar a dintre!

Respecte al primer punt li respondré que no s'amohini, que un any o altre ja'ls hi tirarán, y a portadoras, els tomátechs. Tot es qüestió de qué'l públich s'afini una mica més. A vosté pot comparársel a n'aquella mena de malaltías destinadas a desaparéixer devant de la civilisació. Pel demés no s'espanti, perque quan Europa arribi fins al estret de Gibraltar, sempre li quedará el recurs de ferse aplaudir a Ceuta.

Y respecte al segon punt li diré que, efectivament, es molt cert que vosté porta alguna cosa a dintre seu y ben condensada. Sí, porta a dintre tota la bestiesa d'una época y d'una rassa.

FLAVIUS

UN MORT ANTICLERICAL

Diu en Lerroux que del clero
ens han vingut tots els mals.
Donsas mirin, llenso el *sacro*.
No vull ossos clericals

Estava escrit

I

—Mira, Julia. Me'n vaig a comprar la corona.

—Ay si, *Fernanditu*. Sobre tot procura triarne una ben carregada de pensaments.

—Vols dir que no aniría més be d'escardots?

—Y ara! ¿escardots?

—Be, ja veurás: jo ho deya.

—No, *Fernanditu*, no. La vull de pensaments.

—La tindrás de pensaments, dona, no t'amohinis.

—Ay Senyor... ¡pobre mamá!

—Be, y a qué ve plorar?

—Qué vols que't digui. No hi puch fer més. Cada día em ve més de nou no véurela...

—També m'hi ve a mi de nou... y ja veus com m'aguanto.

—Pensar que no la sentiré may més! Ella que era tan animada!

—Vaja, noya, vaja. Prou. No has de desesperarte aixís. Pensa que la vida es aixó; avuy per ta mare, demá per tú.

Dintre... del sufriment intern de l'individuu, res tan consolador ni tan tendre com el poguer acudir al camp de la quietut a dipositar un tribut de carinyo sobre la freda llosa que tanca las mortals despullas d'una sogra.

Poch pots figurarte ab quin orgull cumpleixo missió tan delicada. (Y no he dit cap mentida).

—Pobre *Fernanditu*, qué bo ets!

—Be. Deixemho corre. Vaig per la corona.

—Fésmela portar a ensenyar.

—Tindras un disgust.

—No hi fa res, la vull veure.

—Peró Julia ..

—No'm neguis aquet consol.

—Conforme. La veurás.

(Aquesta sí que m'ha aixafat la guitarra. Jo que'm pensava sortirne ab tres pessetas.)

II

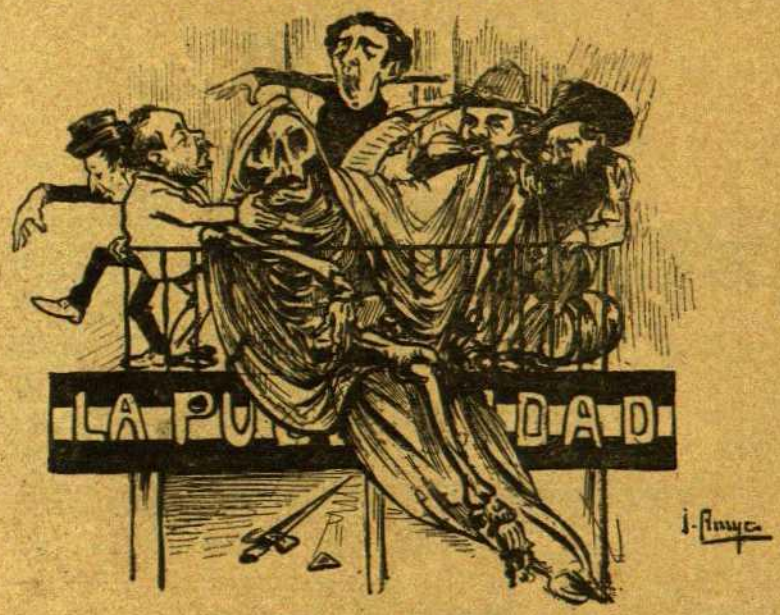
—Digui. Qué li falta?
—Una corona de pensaments.
—Vegi aquesta. ¿Qué li sembla?
—Es massa petita.
—Aixó ray! En buscarén una de mes grossa.
—Y aquesta, li va be?

COSI VÁ IL MONDO

(Apunte *molt* natural)

CARREGANT EL MORT

Burro's diu el qui en la vida
el mort ha de carregar...

y tots aquets el festejan
que encara es més carcamal.

—Molt. Peró deu ser cara.
—Vintiset duros.
—Mosca! Hi ha enterros que no costan tant.
—Ja se la pot mirar aquesta feyna.
—Be, no 'n parlém més. Pósimhi las cintas.
—Que las vol molt amples?
—Vosté mateixa. Una cosa proporcionada.
—Quina inscripció hi posarém?
—Ara si que m'ha atrapat. No se qué dirli...
—Que es per algun parent próxim?
—Per la meva sogra.
—Donchs "*á mi querida suegra*„
—No. M'estimo més que digui "*á nuestra madre*„
La meva dona quedará més contenta.
—Com conegui.
Y fa molt temps que es morta la *difunta?*
—Dos mesos y em sembla que fa dos anys.
—Si que l'ha sentida.
—Oh, molt! Veu que estich flach? Donsas miri; un servidor ha arribat a pesar cent kilos.
—Y ab dos mesos de ser morta la seva sogra ha perdut tant?
—Ca; no senyora. Ho vaig perdre ab set anys de tractarla.
—Es alló que passa, *caractres* que no s'avenen. De qué va morir?
—De rabia.
—De rabia? Pobre senyora!
—De rabia de no haberme pogut matar a disgustos.
—Encara em fará riure.
—Tal com li conto. Era una sogra de las que se'n coneixen pochs exemplars. Ab gaires com ella la abolició del matrimoni fora cosa feta.
—Sent aixís, encara es prou com li porta corona.
—Cosas de la meva dona. Si hagués anat per mi jo li juro que aquets vintiset duros me'ls gasto tots en tortells y panellets.
—Ja te la corona llesta.
—Que la fará portar?
—Prou, si senyor. Ahont s'ha de dur?
—Sant Pau—113—tercer.
—Donchs vagi descansat.
—Si es servida. Vintiset duros. Es aixó?
—Perfectament.
—Vaja. Que ho passi be.

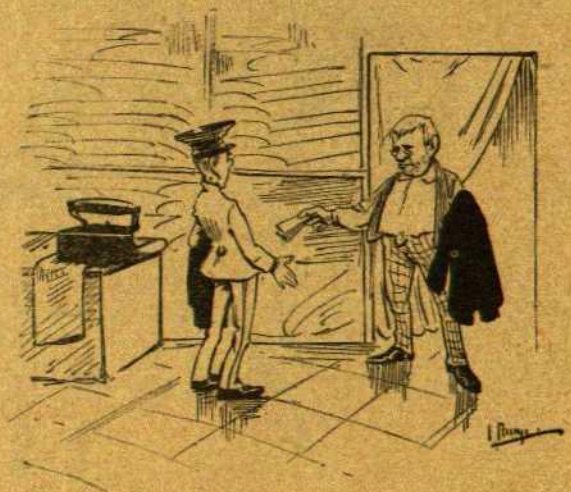
III

—Ola, Julia. Que han portat la corona?
—No.
—Si que es extrany. Fa més d'una hora que he sortit de la botiga.
—*Fernandito.* Tu m'enganyas. Tu no has comprat cap corona.
—Et dich que sí. Vintiset duros m'ha costat.
—Tu m'enganyas. Ja tenía rahó la mama!
—¿Ja hi som? Ara me'n hi torno.
(Mireu que es prou que fins després de morta m'hagi de donar disgustos, la sogra!

IV

—Escolti, que no ha enviat la corona?
—Si senyor. Si el mosso ja ha tornat y tot.
—Donchs encara no la hem vista.
—Ja veurá, perque s'en convensi. ¡Quim! ¡Quim!
—Que'm cridava?

A CAL SASTRE

—Mira noy; pren aquets comptes
y veslos a cobrar tots.
—Si es festa!...
—Ja ho se, tanoca.
pro som al día dels *morts.*

UN DIFUNT

Un president de camama
que moralment ja s'ha mort
que no te cap energía
y només li queda l'os.

—Ahont heu portat la corona dels pensaments?

—Allá ahont m'han dit. Vía de Sant Pau, número 113, que correspon al quint pis y no al tercer com deya la apuntació.

—Es a dir que l'heu portada al cementiri?

—Si senyor.

—Pasterada...! Vaja, estava escrit que la meva sogra s'havía de quedar sense corona!

La veritat es que'l difunt incógnit que l'ha rebuda sempre se la mereixerá més que ella.

BENET BOIXONS.

EPITAFIS

Descansa, ¡oh esposa meva!
que ton marit així ho vol.
Descansa, descansa sempre,
¡que així descansém tots dos!

—

Dotze anys jau aquí ma sogra
y's conserva ben sencera:
¿sabeu per qué? Perque'ls cuchs
no volen tractes ab ella.

UN ARRELL DE BOIG.

Per cumplí ab un mort, la Pona
va comprá aquesta corona
que val tres duros o quatre
y encara deu tot l'import.
Be; es alló. ¡Despulla un *mort*
per anarne a vestí un âtre!

—

Tant llegía en Mirambell,
que havent mort a cent y un any
diu son fill:—Res te d'extrany
que s'hagi mort de *ser vell*.

—

Jau aquí el vigilant Tort
que vigilant, vigilant,
(o tal vegada badant)
no's vegé la seva mort.

—

Mentres senyalava'ls números
al estudi el nen Ambrós
va morir devant del mestre,
de repent, *tocant el dos*.

MONTA BLIZ.

—

Jau a n'aquet "panteón"
un afamat viatjant
que un día tot caminant
va anarsen al altre mon.

—

A n'aquesta sepultura
descansa'l valent Busquets.
—¿Valent dius? Una criatura
va atiparlo de *bolets*.

CAMÁNDULAS.

MOSSEGADAS

Segons noticias vingudas de Huelva, a la parella Bonafulla-Claramunt n'hi va passar una com un cove.

Tractavan d'enlluernar en un meeting a n'aquells fills de la *Tierra de María Zantísima* y, es clar, tingueren de ferho en la consabuda *harmoniosa lengua*, la quina, al sortir de sa boca, va perdre, per lo vist, tota sa harmonía, degut a *su marcado acento catalán*.

Per quina rahó, y esvalotántseli al *ilustrado público* el cuch de la orella, va protestar de *tamaña profanación* en forma sorollosa.

UNA VICTIMA DE LAS VAGAS

Ex-vaguista.—Això de ser "redentor del pueblo" sembla que avuy día dona molt. Abans els crucificavan y ara els crucificats son els *redimits*.

EL REDENTOR.—¿Y encara't queixas, beneyt, després que gracias a mi ja no haurás de treballar may més?

Lo qual que va sulfurar a la Teresa fins al punt d' escapársel·li la paraula *¡imbéciles!*

¡No'ls dich res del bullit que va armarse! De xiulets y *fueras* no'n vulguin mes. Això, ajuntat a certa actitut popular, que a ulls vistos conspirava contra la integritat de llur cuiro, feu que 'ls *redentores* fugissin a corre-cuita del local.

De veras ho sentim y cregui la ilustre y gentil parella que desitjaríam fes ben aviat las paus ab el *pueblo irritado*.

Perque ¡quina en fora que ara a n'aquets menestrals, despirats per son fracás lingüistich, no'ls passés pel meló de ferse regionalistas!

No, no, que se'ls quedin.

Al Congrés de Viena hi han hagut grans terrabastalls entre'ls diputats adictes y'ls txechs, haventse arribat al extrém de que un dels primers va posarse a tocar una bocina d'automóvil pera evitar que's sentís un discurs d'un representant txech.

Evidentment las *naciones asidticas* prosperan.

A Espanya en procediments d'obstrucció parlamentaria encara no hem arribat tan enllá. Aquí'ls diputats de la majoría, pera contrarrestar l'efecte dels discursos dels diputats catalanistas, tot lo més que tocan es el *violón*... o'l dos, si tant els cou.

Un considerable número d'estudiants de la nostra Universitat, entre'ls que n'hi figuran de ben significats per las sevas ideas republicanas y radicals, han publicat una enérgica y ben rahonada protesta contra'ls regidors descastats que varen oposarse a que s'aprobés la proposició en favor de la ensenyansa de la llengua y de la historia de Catalunya.

Per altra banda els republicans federals han dirigit una entusiasta felicitació al senyor Marial per haver votat la proposició esmentada d'acort ab els regidors catalanistas y per haverse declarat partidari de la oficialitat de la llengua catalana en la nostra terra.

Aquesta bofetada rebuda d'elements com els exposats, hauría de fer caure la cara de vergonya a n' aquells als quí va dirigida, si la vergonya fos cosa que s'usti és entre'ls ácratas-caciquistas de las *nacions asiáticas*.

Diuen que en Forgas, al tenir noticia de la barbaritat geográfica del director de la *Perdida*, va exclamar sentenciosament:

—*Bueno:* ara ja se quan podré aceptar el cárrech de governador civil, sense desmeréixer. Quan en Corominas sigui president de la República.

Diu el *Ciero* en la ressenya que fa del estreno del *Malalt crónich* den Rusiñol:

"El señor Capdevila interpretó con mucha vis cómica y caracterizó admirablemente el tipo del enfermo crónico."

Elogis que te ben merescuts, no'l senyor Capdevila sino'l senyor Soler, que va ser qui va desempenyar el personatje de referencia.

Endevant las atxas:

"Se distinguieron también en el desempeño de sus respectivos papeles la señora Monner y el señor Borrás (don Enrique), muy bien secundados por las señoras Baró, Jarque y Farnés, y los señores Soler (don Francisco y don Enrique) y Domenech."

D'aquí n'hem de descomptar aquesta senyora Farnés, que no tenim el gust de conéixer, ni'ls actors de Romea tampoch, y als senyors don Francisco y don Enrich Soler, apreciables subjectes de quins tampoch ningú'n te noticia.

A Romea, ara com ara, no més hi ha un Soler peró 's diu Iscle de nom, que es precisament l'artista que'l revister del *Ciero* ha confós ab el senyor Capdevila.

Aquet critich fa anar els noms dels actors com en Corominas las *nacions asidticas*.

Ens ha fet molta gracia llegir el *Diluvio* y veure que ab motiu de volguer la *Veu*, cobrar de l'Ajuntament las esquelas de defunció de Mossén Cinto (q. e. p. d.), tracta a n'aquesta de tacanya, afegint que entre els catalanistas de la *Veu* la qüestió son quartos.

Deixant de banda que, tocant a quartos, la gent del *Diluvio* no s'ha distingit per escrupulosa, hem de recordar un fet molt fresch que demostra com en aquella casa s'anteposan els céntims a las ideas, ab la més refinada hipocresía.

En Laribal, o el *Diluvio*, son heréus de don Fernando Patxot, l'autor de las "Ruinas de mi convento", qual obra, agotada durant alguns anys, ha fet reimprimir en Laribal darrerament.

Ara vé això dels *céntims*. Si a la nova edició, en Laribal en treu las censuras eclesiásticas y posa que'ls *pedidos* han de dirigirse a la "Administración del "Diluvio", cap llibrería relligiosa hauria volgut vendre exemplars de la mística obra den Patxot, y la venda hauría sigut molt migrada, en perjudici de la butxaca del editor.

Manera, donchs, de que tothom en vengui, sense escrúpols de cap mena y sense remordiments de conciencia. Treure del llibre tot lo que fassi *pudó* de "Diluvio", y al efecte, dins del llibre hi há una nota que diu:

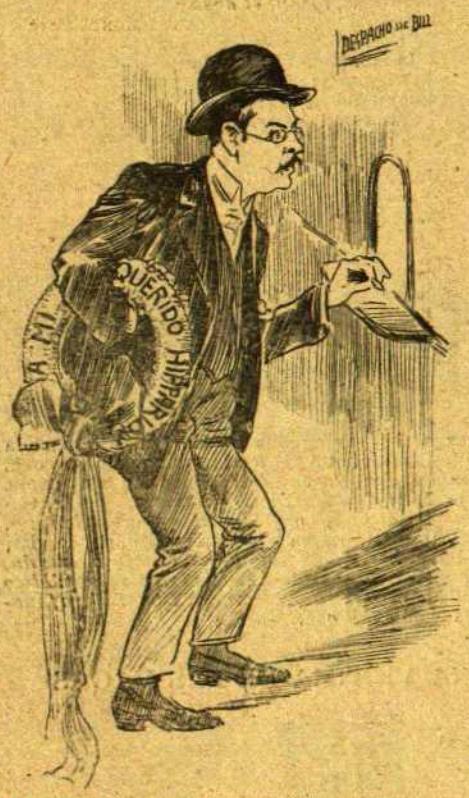
"Dirigir los pedidos á la Administración de la imprenta de *El Principado*, Plaza Real, 7, bajos.—Barcelona", que no es altra casa que la *Administración de El Diluvio*.

Ja compendrán, donchs, com no es el "Diluvio" el més indicat pera veure la palla en l'ull del próxim tenint en el seu una viga tan grossa.

Dispénsinnos els nostres lectors que involuntariament haguém claudicat en las nostras ideas y consecuencia política.

Vostés deurán recordarse de que en el festival infantil, com en la Cavalcada artística industrial, el nostre *nano* portava un magnífich coll de camisa a la

LA CIENCIA AGRAIDA

—Una ida y vuelta, democrático-especial.
—Para dónde?
—Para la Garriga.

dernière que era l'enveja de tot el *snobisme* barceloní.

Donchs ara, per la factura que'ns ha remés la casa Aurigemma, constructora d'aquesta pessa d'indumentaria, resulta que'l tal coll s'anomena "Ged ón", o sigui'l tí ul del periodich catalanótobo per excel ncia.

¡El pavés de ¡Cu-cut! ab coll "G deón!"

Molt menos ha necessitat l'*Eco de las cloacas* pera fer campanyas que s'han allargat tres generacions.

Ara ja es tart; peró, per l'any que ve, que si a Deu plau, hem de fer unas festassas capassas d'embadalir al menys badoch, proposém que si fan una cavalcada, la tassin passar, no pel Parchv tentne pagar una pesseta, sinó per la Creu Cuberta y la carretera de Sans, ab permis del seu proprietari l Estat, el qual podria concedir un premi al carro que avensés un cos de casa sense fer una tamborell', establint un dispensari pels morts y ferits.

Per aquet sistema, l'espectacle, a més de resultar instructiu, *recreatiu* y gratuit, sería altament emocionant y justifi' caría als ulls dels extrangers que tinguém aquella carretera de l'Estat en l'idem que avuy se troba, donchs hi ha verdaderament pena de la vida pel que hi passa.

Llegim a *La Perdida* del día 20, edició del matí:

"¡El idioma catalán! Causa profunda pena el heróico esfuerzo que practican esos filólogos regionalistas empeñados en resucitar lo muerto, lo que no sirve, lo inútil".

Aquet *pensamiento sublime* forma part d'un article que firma un tal Félix Azzati

Hem consultat las llistas d'alienats recluits en els diferents manicomis de Barcelona y no n'hem trobat cap que's digui aquet nom. De qui será, de qui no será, ja'ns han tingut rumiant tots aquets dias pera treurer l'entrellat.

De primer várem maliciar que l'autor del article de referencia no fos en Selvas, peró per curt d'enteniment que sigui aquet senyor, francament, no es tan *hipparion* pera escriure semblant cosa.

Peró velshi-aquí que tot d un plegat várem veure la punta d'unas orellas molt peludas y, estirantlas, estirantlas, estirantlas fins que's varen haver acabat, van resultar ser las den Corominas.

Si ja ho haviam d'haver conegut de primer entuvi!

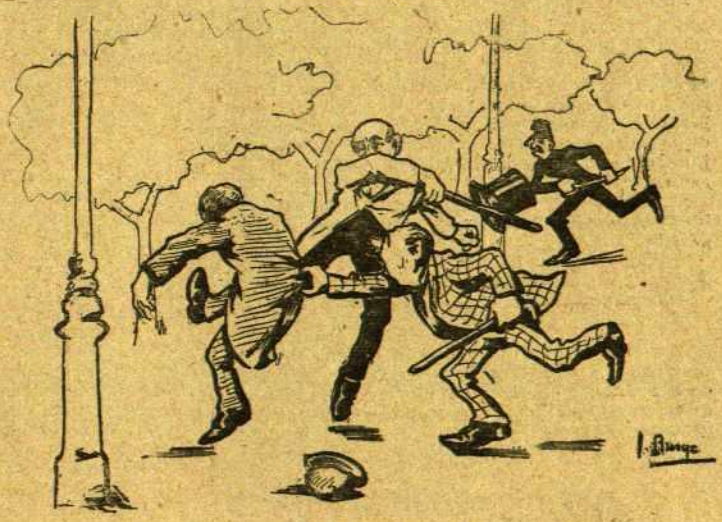
A la Asamblea Federalista, constituida l'altre día, va haverhi un gran daltabaix. Alguns federals... a lo Ardid, als quí segons sembla se'ls hi va sentar malament el manifest del Consell Regional. en el que's demostravan simpatías pels catalanistas, varen proposar un vot de censura contra l'autor del mateix, alegant que en Pi y Margall (lo que constitueix una falsedat com una casa) no podía veure ab bons ulls semblants inteligencias.

Per altra part els *protestants*, ensenyant la orella, varen fer l'elogi dels republicans unitaris de la *Perdida* planyentse de que no's puguessin aliar ab ells, cosa aquesta que si que la veuría ab disgust en Pi y Margall, donchs com va dir el senyor Vallés y Ribot en l'acte esmentat, semblant gent son l'escarni de la democracia, de la llibertat y de la República, votant com han votat d'acort ab els cacichs contra candidats autonomistas.

No cal dir que'l vot de censura fou rebutjat y assegurada la confiansa al Consell Regional.

¡Quina llástima que aquets esgarría-crías no sen vagin ab els *perdidos* ja que tant els estiman! Farían un gran favor al consecuent partit federal y'l farían també a l'Ardid que no's veuría com ara a ser l'únich renegat del federalisme.

NOTA DEL DIA

Castanyada

Suscrita per *Un lector de* ¡Cu-cut! hem rebut una carta en la que'l seu autor ens prega que rectifiquém un dels conceptes continguts en l'article titulat *Endevant las atxas* publicat en el número anterior.

En l'esmentat article's diu que'l *Diluvio* es el diari més poca vergonya de Barcelona, quan a judici del nostre comunicant es el més poca vergonya d'Espanya.

Queda feta la rectificació, donchs quan se tracta de fer constar la veritat d'un fet a nosaltres no'ns ve d'uns quants kilómetres més o menos.

El desafío entre en Blasco Ibañez, una de las quatre potas del banch de la democracia publicitaria, y'l governador de Valencia, Sr. Capriles, s'ha tornat aigua poll per dos motius: el primer, perque en Blasco sabia que d'efectuarse *el encuentro* no s'hauria tirat a fusellar l'atmósfera, víctima honoraria del valor dels guerrers actuals, y segón perque l'home *de los ideales democráticos*, te molta feina en comptar y tocar els beneficis que reportará als valencians el célebre contracte, no més que per noranta nou anys, de la portada d'aigua a Valencia y que segons sembla te aqueixa tan bonas condicions que fins deixa'ls dits untats com si fos oli, y clar, com en Blasco l'ha remenat tant, te las mans untadas, y un home untat no pot aguantar l'arma.

A última hora ens ha sortit un altre descubridor de Madrid. Es un tal Aznar que ha fet una pila d'observacións curiosíssimas sobre la vida obrera de Barcelona de las que nosaltres no'ns en haviam adonat y que especifica *a* per *b* en el *Nacional*.

Diu el Stanley de referencia:

"Jamás he visto en Madrid que en días laborables en que se celebran corridas de toros se suspenda el trabajo en las fábricas y esto sucede en Barcelona, allí donde trinan contra la fiesta española y poseen dos plazas de toros."

Primera y principal, que aquí no s'acostuma a celebrar corridas els días feiners y segonament que per honra de la classe treballadora barcelonina la inmensa majoría dels nostres obrers no van als toros ni en días de festa.

Ja succeeix devegadas que's tancan las fábricas pera que'ls treballadors vagin a las corridas, peró son corridas de la Guardia civil montada y de la cavalleria del exército que motivan algúns caps calents, la majoría d'ells de la terra del senyor Aznar, que venen aquí a enlluernar al proletariat ab oratorias de *retruécano*.

Un'altra de las observacións que ha fet l'articulista es la següent:

"Ellos se dedican al descanso terminado el trabajo y nosotros á la juerga (ara compreném perque hi han tantas casas d'empenyo en aquella terra). Ellos marchan á la faena taciturnos, como autómatas, protestando de su condición y de su suerte y nuestros obreros y nuestras deliciosas obreras (¡olé va!) marchan á las fábricas, á los talleres ó á los obradores alegrando la vida con sus risas y cantando á media voz la jota de *La alegría de la huerta* ó el tango del *Morrongo*."

Ells que vagin cantant y anant de *juerga* que aixís farán prosperar l'industria... del *género chico* y la del *peleón*.

Pel demés es un flach servey el que aquet senyor Aznar fa als seus paisáns y *deliciosas paisanitas*.

¡N'hi han tants allí d'*Aznar* per *desaznar!*

Are comensem a tocar las conseqüencias de lo de la Martinica. Els geographs mes *afamats* del mon están en la actualitat confeccionant nous mapas ab las degudas rectificacións. Hi ha territoris que encara *molts* ignoran ahont son.

Y efecte dels terratrèmols
que durant tot l'any hi ha hagut,
ja veuen certs territoris
si se'ls ha trobat de lluny.

Diuen que qui no te res que fer el gat pentina, per quina rahó el senyor Montilla s'ha dedicat a conjuminar un projecte de lley sobre difamació, matant per aquet procediment els seus *ocios*.

Per nosaltres ja'l pot tirar avant mentres s'apliqui en justicia la nova lley.

Segóns el diccionari, difamar es desacreditar a n'algú publicant alguna cosa contra la seva bona opinió o fama, per quin motiu no es possible que nosaltres caiguém may en semblant delicte, donchs tots aquells als qui fem objecte de las nostras *mossegadas* ni tenen *crédit* ni *bona opinió*, ni *fama* que desacreditar.

Ab aixó ja ho saben els Doys, Ardid, Junoy, Corominas, Lerroux, Planas, Collaso, Barberillo, etc., etc. Si's volen donar el gust de fernos sentir els efectes de la nova lley, cal que primer fassin fama... y es posin a geure, cosa aquesta última que ja venen practicant molts d'ells fent servir al poble de matalás.

Un vehí del carrer de Pelayo ens pregunta si a can *Liberal* están en liquidació, donchs ha observat que els repartidors deixan a las porterías del carrer de referencia paquets sencers de números perque'ls serveixin de franch als estadants de la casa.

Respecte al particular sols podém fer de contesta al nostre comunicant que'ls únichs que están *en liquidació*, que sapiguém, son els infelissos repartidors que han de carregar cada día aquells naulers sense esperansa de treuren, ara que s'acosta Nadal, ni un hú per cent de bonas festas, donchs sembla que son comptats els mansos que mossegan l'esqué, tant com infinits en número els que's negan a aceptar ni de franch aquell present de mentidas *á título de información*.

Per aquet precediment no te res d'estrany que'l *Liberal* hagi arribat a ser el diari de més *tirada*.

Que li aprofiti.

Nyigo-Nyigo

Ja soch aquí. El dissapte cap al tart arribavam de Montvert jo y un pinsá que'm varen regalar; m'hi poso primer per no ferhi anar a la bestia.

S'ha acabat la bona vida. Quan comensava a engreixarmhi vaig veure que'l meu amich tractava d arreglar el fato, y com soch prudent, vaig adelantármeli de quarantavuit horas. No vull abusar: es cosa d'assegurar l'any vinent.

¡S'ha acabat l'istiu; bona nit idili del camp! adeu siau economías! Segur que demá tindré la visita del senyor Ramón: no fallará. Es un fástich aixó de que totas las casas tinguin amo! El carrer dels Tamborets bé es prou amagat, gairebé incógnit: donchs fins allí hi há un senyor Ramón que cobra per mesos adelantats, quan pot; ventura que'l refreno y ho faig per trimestres vice-versa.

En tot s'aprén; may diriau ahont l'he trobada aquesta paraula tant escayenta. ¿Potser a casa aquell ordinari del carrer de las Freixuras? *de Barcelona á Vich y vice-versa?* No senyors, en un llibret que fa relació dels esperits y altras cosas que passan en un poema sinfónich estrenat l'any passat a Alemania. Allí s'esplica com l'esperit del bé es baralla y va a trompada seca ab l'esperit del mal, peró el primer, que es més viu, infiltra l'amor y benestar a una familia, primer al pare, després a la mare, després al fill y *vice-versa*, torna a comensar, *da capo*, fins que a l'últim es resol aquesta solució de continuitat que venía a esser un conflicte, ab la fórmula algebraica següent que cada hu s'endevina: L'amor de la mare es a l'amor del pare, com l'amor del fill es a l'Esperit Sant, amen Jesús. Y naturalment, es de l'únich modo que s'acaban els vice-versas.

Peró ab tot, aquet llibret deixa perfectament enterat de lo que es el poema, compost solzament pera orquesta. Estich que es va executar dissapte a Bellas Arts y algú hi va tenir que dir; jo no ho estranyo perque una traducció sempre pert y al cap-de-vall era compost pera Alemania. A mi'm sembla que m'hauría agradat, vegin.

***

Ahont vaig anar va esser diumenge passat a Novetats per sentirne un altre. No sé si en deyan *La Nit de Nadal* o el *Pesebre de don Pau*, peró es lo cert que hi sortían Joseph y María, pastors y els angels y serafins de l'*Orfeó Catalá* que m'agradan fins quan no cantan. Els ángels famellas, s'entén.

No'm dolgué pas llevarme d'hora y gastar la pesseta: més val allí que a cal senyor Ramón. ¡Renoy, quin modo de fer sonar en Lamote! com s'ha inflat aquet senyor densá que no l'havía vist. Tothom diría que ha anat com jo a Montvert! En fí; Deu li pagui: el nostre Orfeó y en Millet tindrán molta més feyna; un altre a la colla dels que hi treballan y l'*Associació Musical* un director que es tot un home encara que tinga poch pel.

Peró ¿veu? aquell devassall d'aplausos, senyor Lamote, va moure a la colla del *haz mal y no mires á quien*. ¿Sab que'n deyan del seu poema? que potser sí... que potser no... si era un xich llapissós... que un Sant Joseph ab corbata blanca no deya... Escrúpuls de conciencia, velhiaquí. Jo ho veig venir: de resultas no podrán fer el *Sigfrid* perque Wagner hi disfressa un camálich de drach. Per aixó s'ha de tenir en consideració que un dels *retallandos* es un mestre que no está per idilis: no hi creu; tot ha de ser mascle, de temperament groixut. Ara fa dotze anys va comensar un poema bélich que ja té mitg enllestit y es dirá *Roger de Lluria o el guerrer del Parch* Fará quartos.

Vaja, Deu los guart que ja no hi cabo.

XIM-XIM.

IMPREMPTA DE MARIÁN GALVE, AVINU, 18

Concessionaris exclusius
ROLDOS Y C.ª
37, Rambla del Centre, 37

SECCIÓ D'ANUNCIS

Administració especial
pels anuncis
37, Rambla del Centre, 37

CALLICIDA LLUCH

Mata'ls ULLS DE POLL y tota classe de DURICIAS

Preu: UNA pta.

DIPÓSITS.—Madrid: Dr. Fuentes, Hortaleza, 110; Barcelona: V. Ferrer Princesa, 1; Zaragoza: H. de Alejaldre, Independencia, 6; Valencia: H. Meseguer, Palau, 15, y farmacia del autor, Sant Felip, 123, Sant Gervasi (Barcelona) y principals d'Espanya y América.

Brisas del NILO

Polvos refrescants y adherents a 1'50 pessetas la capsa

DROGUERÍA de JOAN FERRER y TORELLÓ

PORTAL DEL ANGEL, 2

CASA RODÓ Rambla d'Estudis, 6

Temporada d'hivern

Grans existencias en robas fetas per cavallers y noys – Rich assortit en llanas y estams llista novetat y tota classe de géneros pera la mida – Capas Madrilenyas

UNIFORMES PERA COLEGIALS (Casa especial)

Trajos forma Clodinet y Abrichs modernistas (última novetat) pera nens de 5 a 10 anys

Rich assortit en trajos de brusa y d'americana

Sombreros, Gorras, Corbatas, camisas y calsat pera noys

CAPAS Y PALETOS PERA SENYORAS Y NOYAS

DEMANIS EL CATALECH

Cassadó & Moreu PIANOS

VENDAS, LLOGUERS, PLASSOS
Representació dels armoniums MUSTEL
Dormitori de Sant Francesch, número 27

ALHAJAS D'OCASIO

pera vendre particularment

CAIXA DE PRESTAMS LA MODELO

Portaferrissa, núm. 20

GRAN ASSORTIT Y MOLT BARATAS

POSADAS AL APARADOR PERA VÉURELAS

GIMNÁS GIBERT

27, Lauria, 27

(ENTRE GRAN VÍA Y DIPUTACIÓ)

Nervis la epilepsia, histerich, convulsións, vertichs tremolors, insomnis, migranya, dolors neuralgichs, palpitacións y demés accidents nerviosos se curan sempre ab l'ELIXIR BERTRAN ¡16 anys de gran éxit! Venda: farmacia Bertrán, Plassa Junqueras, 2.

DOLOR

Reumatich, inflamatori y nerviós es cura ab el conegut y acreditat

DUVAL

Venda Farmacia MARTINEZ. Centre del Carrer Robador, cantonada Sant Rafel.

CASA PERA VENDRE a la Rambla. Construcció sólida; lliure de censos, renda segura. Informará Hostench, Passatje Escudellers, 5, principal.

TERRENO pera vendre a la dreta del Ensanxe y carrer del Concell de Cent a 7'50 pessetas pam. Lliure de cens; 100 pams de fatxada y duas plomas aigua de propietat. Lloch inmillorable pera construir casas de luxo. Informará. Hostench Agent Colegiat, Passatje Escudellers, 5 principal.

CHALET a quatre vents, se ven per 14.000 duros situat a Sant Gervasi y carrer Alfons XII, lliure de censos; consta de baixos y 3 pisos. Casa junta pera el masover. Informará: Hostench Agent Colegiat, Passatje Escudellers, 5, pral.

CASA pera vendre per 8.000 duros aprop de la plassa-mercat de Sant Antoni. Consta de baixos y 10 pisos. Renda el 6 per 100 net. Informará: Hostench. Agent Colegiat, Passatje Escudellers, 5, principal.

VENDA URGENT d'una casa en el millor punt de Sant Martí. Construcció molt sólida. Consta de dos tendas y 4 pisos. Renda el 5 y 1/2 per 100 net. Valor 8.000 duros. Tranvía al peu de la casa. Informará: l'agent colegiat Hostench. Passatje d'Escudellers. núm. 5 principal.

Casa al Passeig de Gracia

Se ven una pera restaurar, ben orientada y lliure de cens, 78 pams de fatxada. Informará, Hostench Agent Colegiat, Passatje Escudellers, 5, principal.

CASA a la dreta del ensanxe tocant a la plassa Urquinaona, se'n ven una ben orientada ab 20.000 pams de terreno, magatzems, principal y tres pisos. Informará Hostench, Passatje Escudellers, 5, principal.

VENDA URGENT d'una casa per 3,000 duros. en las inmediacións del mercat de Santa Catarina. Tenda y quatre pisos. Dona el 6 per 100 net. Informará Hostench, agent colegiat, passatge Escudellers, núm. 5, pral.

CASA a la dreta del Ensanxe.—Pera vendre ben orientada ab un una ploma d'aigua propietat, magatzém, quatre pisos y jardí. Informará Hostench, agent colegiat, Passatge Escudellers, 5, principal.

EL NOSTRE TENORIO

Si volvieran á salir
de su fúnebre "ataut",
á las manos de ¡Cu-Cut!
volverían á morir.